

Kelias į amžiną gyvenimą

Nuolat kartojama Šventojo Rašto žinia – kad mūsų kelias į amžiną gyvenimą eina per Kristaus darbą. Paklūstantieji Dievo valiai praleis amžinybę tobulybės šalyje – tai atpildas už dorumą. Šis buvimas nemirtingu, kuris minimas Biblijoje, reiškia, kad Biblija neparemia amžino kentėjimo.

Sąlyginis nemirtingumas

Nemirtingumas yra sąlyginis ir jis nėra tai, ką mes paprastai turime kaip tai įrodo šios eilutės:

! „Kristus... nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą savo Evangelija“ (2 Tim 1:10; 1 Jn 1:2).

! „jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! Kas valgo mano kūną... tas turi amžiną gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutinią dieną. (Jn 6:53-54). Kristaus samprotavimas, išreikštas Jn 6, yra tas, kad jis yra „gyvenimo duona“ ir, kad amžinybė pasiekama per teisingą santykį su juo. (Jn 6:47, 50, 51, 57, 58).

! „Dievas mums suteikė amžiną gyvenimą, ir tas gyvenimas yra jo Sūnuje“ (1 Jn 5:11). Nebelieka amžino gyvenimo vilties tiems, kurie nėra „Kristuje“. Amžinybė įmanoma tik per Kristų; jis yra „amžinojo gyvenimo priežastis visiems, kurie jo klauso“ (Žyd 5:9). Štai, kodėl amžinasis gyvenimas žmonėms yra įmanomas per Kristaus darbą.

! Tikras tikintysis siekia amžinojo gyvenimo ir bus apdovanotas šia dovana – tuo, ko natūraliai neįmanoma pasiekti (Rom 2:7; 6:23; Jn 10:28). Mūsų mirktingas kūnas „turi apsilikti nemarybe“ Kristui **sugrižus** (1 Kor 15:53); todėl amžinybė yra pažadėta, o **ne** dabar turima (1 Jn 2:25).

! Tik vienas Dievas yra Nemirtingas per amžius (1 Tim 6:16).

Kas yra siela?

Prieš tai aprašytų dalykų eigoje gali būti nesuprantama, kad žmogaus „siela – nemirtinga“. Žydų kalbos žodis „Nephesh“ ir graikų kalbos žodis „Psuche“, Biblijoje yra taip pat verčiamas kaip ir *kūnas, įkvėpimas, kūryba, širdis, mintis, asmuo, pats*. Todėl „siela“ yra siejama su kūnu ir asmeniu.

Žmogus & gyvulys

Mūsų prigimtyje ir mirtyje nėra skirtumo tarp žmonių ir gyvulių.

”Juk likimas žmonių ir likimas gyvulių yra toks pat. **Ir vieni, ir kiti miršta**, nes jie turi **tą patį** gyvybės alsavimą. Žmogus neviršija gyvulio... Abu (ir žmogus, ir gyvulys) eina į tą pačią vietą, abu yra iš dulkių ir į dulkes jiedu abu sugrižta“ (Koh 3:19, 20)

Sielos mirtis

Labai svarbus yra faktas, kad visa „gyvoji kūrinija“ ilgainiui numiršta. Maždaug trečdalis žodžių, kurie yra verčiami kaip „siela“, yra siejami su sielos mirtimi ir išnykimu. Tai parodo, kad siela negali būti kažkas nemirtingo. Pavyzdžiui:

! „**Siela**, kuri nusideda, **mirš**“ (Ez 18:4).

! Dievas gali sunaikinti sielą. „Bijokite to, kuris gali **pražudyti ir sielą**, ir kūną“ (Mt 10:28. Taip pat Ez 22:27; Išm 6:32; Kun 23:30).

! Dažnai Šventasis Raštas nurodo, kad bet kuri „siela“, kuri nepaklus vieniems ar kitiems įstatymams, bus pražudyta (pvz. Sk 15:27-31).

! Kristus „save atidavė mirčiai“ (Iz 53:12) tokiu būdu, kad jo „siela“ arba gyvenimas buvo atiduoti „kaip auka už nuodėmę“ (Iz 53:10).

Tai, kad „siela“ yra labiau susijusi su žmogaus kūnu nei kokia nors nemirtinga kibirkštis, esanti mumyse, nurodoma daugelyje Biblijos ištraukų. Štai keletas pavyzdžių:

! „Sielų kraujas“ (Jer 2:34).

! „Jei žmogus nusideda... jei paliečia ką nors nešvaraus... ištaria lūpomis priesaiką“ (Kun 5:1-4. Taip pat Ps 103:1,2,5).

! „Kas nori išgelbėti savo gyvybę (sielą), tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę (sielą) dėl manęs..., tas ją išgelbės“ (Mk 8:35).

Tai įrodo, kad siela nėra susijusi su koku nors dvasiniu elementu, esančiu mūsų viduje; čia „siela“ reiškia tiesiog fizinį žmogaus gyvenimą.

Žmogaus dvasia

Hebrajų kalbos žodis „Ruach“ ir graikų „Pneuma“, reiškiantys „dvasią“, dar yra verčiami kaip *gyvenimas, dvasia, mintis, vėjas, kvėpavimas*.

Dievas naudoja Savo dvasią, kad apsaugotų natūralią kūriniją. Dievo dvasia žmogaus viduje yra jo gyvenimo galia, kaip parodoma šiose ištraukose:

! „Kūnas be dvasios miręs“ (Jok 2:26)

! Dievas „įkvėpė jam (Adomui) į nosį gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybė“ (Pr 2:7)

Gyvybės dvasia yra duodama mums nuo gimimo ir paliekama tol, kol gyvena kūnas.

Dievo dvasios pasišalinimas

Nuo ko Dievo dvasia pasišalina, tas iškart išnyksta. Jei Dievas „panorėtų atšaukti savo dvasią ir gyvybės alsavimą, visi gyvūnai tuojau pražūtų ir žmonija sugrižtų į dulkes“ (Job 34:14-15).

Kai Dievas atima savo dvasią iš mūsų, mums numirus, miršta ne tik mūsų kūnas, bet išnyksta ir mūsų sąmonė. „Nepasitikėkite didžiūnais... Kai dvasia juos palieka, jie grįžta į dulkes, - tą pačią dieną **žūva visos jų svajonės**.“ (Ps 146:3-4).

Po mirties „dulkės sugrįš į žemę, kaip jos kadaise buvo, o gyvybės alsavimas sugrįš pas Dievą, kursai jį davė“ (Koh 12:7). Kuomet mes mirštame, mes „iškvepiame paskutinį kartą“ ir tai reiškia, kad Dievo dvasia, esanti mumyse, mus palieka. Ši dvasia prisijungia prie Dievo dvasios, kuri yra visur; taigi po mirties „dvasia grįžta pas Dievą“.

Mirtis – sąmonės netekimas, nesąmoningumas

Biblijoje yra aiškiai nurodoma, kad mirę mes netenkame sąmoningumo:

! Kai dvasia juos (žmones) palieka, jie grįžta į dulkes, - tą pačią dieną žūva visos jų svajonės.“ (Ps 146:3-4).

! Mirusieji nebežino nieko... Jų meilė, jų neapykanta, jų pavydas jau seniai pradingo“ (Koh 9:5,6).

! Nebėra „jokio žinojimo, jokios išminties Šeole, į kurią esi pakeliui“ (Koh 9:10) – jokio mąstymo ir todėl jokios sąmonės.

Mirtis vėl sugražina mums **miegą** arba **poilsį**, visiems be išimties: ir teisiems, ir klydusiems. „Daugelis **miegančiųjų žemės dulkėse** atsibus“. „O tu eik savo keliu iki pabaigos ir ilsėkis! Priskelsi savo atpildui dienų pabaigoje“ (Dan 12:2, 13; taip pat Job 3:11, 13, 17).

Nepaneigiamas įrodymas yra mums pateikiamas, kad Biblijoje nėra teiginių, kurie pagrįstų, kad teisingumas mus nuves į palaimos šalį, esančią danguje.

Prisikėlimas

Biblija pabrėžia, kad atlygis už mūsų dorą – tai mūsų būsimas prisikėlimas Kristui sugrįžus (1 Tes 4:16). Paulius sako, kad jei nebūtų įmanomas prisikėlimas, tada ir paklusnumas Dievui būtų beprasmis (1 Kor 15:32). Žinoma, jis to nevertino taip, lyg atlygis jo laukia drauge su jo „siela“. Esminis buvo jo tikėjimas, kad vienintelė atlygio forma – kūno prisikėlimas.

Kristus drąsino mus žodžiais: „tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime“ (Lk 14:14). Kuomet sugrįš, Kristus „pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną“ (Fil 3:21). Taip, kaip jis turėjo tikrą fizinį kūną, kuriam energiją teikė daugiau Šventoji Dvasia nei kraujas, toks atlygis laukia ir mūsų.

Mūsų atlygis – gyvenimas, turint nemirtingą kūną

Mes Dievo būsime teisiami pagal tai kaip nugyvenome šį gyvenimą (2 Kor 5:10). Bedieviai atgaus savo dabartinį mirtingą kūną, kuris vėl pavirs dulkėmis. Taip pat ir tie, kurie bando mintis apie kūną priešpastatyti mintims apie dvasią „iš dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą“ (Gal 6:8), esančią kūniškoje formoje.

Yra pakankamai įrodymų, kad atlygis už teisingumą bus kūniškos formos. Kuomet tai pripažįstama, akivaizdi tampa prisikėlimo svarba. Mūsų dabartinis kūnas nustos egzistavęs po

mirties; ir jei mums lemta gyventi amžinai, patirti kūno nemirtingumą, tai reiškia, kad mūsų laukianti mirtis taps nesąmoningumo būseną iki to laiko, kol mūsų kūnas bus atkurtas ir apdovanotas Dievo prigimtimi (1 Kor 15:35-44). Kristus pakilo iš kapo ir Jo kūnas buvo pakeistas nemirtingu kūnu, todėl šiuo atlygiu bus pasidalinta su tikrais tikinčiaisiais (Fil 3:21).

Per krikštą mes susijungiame su Kristaus mirtimi ir prisikėlimu, tuo pačiu parodydami mūsų tikėjimą, jog ir mes galėsime pasidalyti atlygiu, kurį Jis gavo savo prisikėlimu (Rom 6:3-5). Pasidalydami su Juo Jo kančia, mes taip pat pasidalysime ir Jo prisikėlimu (2 Kor 4:10; Rom 8:23).

Ši viltis, kad iš tikrųjų bus prikelti mūsų kūnai, gyveno Dievo žmonėse nuo senų laikų (Iz 26:19). Jobas žinojo, kad nors jo kūnas ir bus kirmėlių graužiamas, jam bus atlyginta: „mano Atpirkėjas gyvas; galų gale Jis pakils kaip liudytojas **žemėje**. Net tada, kai liga bus suėdusi mano odą, dar savo **kūne** regėsiu Dievą“ (Job 19:25-26).

Atlygio vieta: Dangus ar žemė?

Toliau pateiktos Šventojo Rašto ištraukos liudija, kad **žemė**, o ne dangus bus Dievo Karalystės vieta:

! „Viešpaties maldoje“ meldžiama Dievo Karalystės **atėjimo**, todėl Dievo norai išsipildys **žemėje** taip kaip jie jau yra išsipildę danguje (Mt 6:10).

! „Palaiminti romieji: jie pavaldės **žemei**“ (Mt 5:5; žr taip pat Ps 37: 11, 22, 29, 34, 35) – ne dėl to, kad jų sielos keliaus į dangų. Amžinas gyvenimas žemėje paverčia neįmanomu amžiną gyvenimą danguje.

! „Dovydas... mirė ir buvo palaidotas... Ne Dovydas **pakilo į dangų**“ (Apd 2:29, 34). Petras paaiškina, kad Dovydo viltimi tapo prisikėlimas iš mirties Kristui sugrįžus (Apd 2:22-36).

! Teisieji pasakys teismo dieną: Kristus „padarė mūsų Dievui karalystę bei kunigus, ir jie viešpataus **žemėje**“ (Apr 5:9, 10)

! Danielio pranašystės (2 ir 7 skyriai) nusako būsiant nereikalinga politinės galios sėkmė Dievo Karalystėje Kristui sugrįžus. Dievo Karalystė apims „visą žemę“. (Dan 7:27; 2:35).

Pragaras

Biblija nurodo, jog pragaras yra kapas, į kurį žmonės patenka po mirties. Žydų kalbos žodis „sheol“, verčiamas kaip „pragaras“, reiškia „uždengtą vietą“. Geras vertimas šiam žodžiui yra „kapas“. Pateikti „šeolo“ pavyzdžiai iliustruoja pragaro koncepciją kaip ugnies kančių vietą nusidėjeliams:

! Tebūna nedorėliai... **nutildyti Šeole**“ (Ps 31:17) – jie **nešauks** apimti agonijos.

! „Mano gyvastį Dievas atpirks iš **Šeolo** nagų“ (Ps 49:15) – t.y. Dovydo siela arba kūnas bus prikelti iš kapo, iš „pragaro“.

Žinant, kad „pragaras“ yra kapas, teisieji bus apsaugoti nuo jo, jų prikėlimo amžinam gyvenimui dėka. Žymiausias yra Jėzaus pavyzdys, kuris „neliko mirusiųjų buveinėje ir jo kūnas nesupuvo“ (Apr 2:31), nes jis buvo prikeltas. Tai, kad Jėzus buvo patekęs į pragarą įrodo, kad tai nėra vieta, į kurią keliauja tik nusidėjėliai.

Kas nutinka nusidėjusiems?

Dievas neprimetė nuodėmės tiems, kas ignoravo Jo žodį (Rom 5:13). Tokie žmonės išliks mirę. Tie, kurie žinojo Dievo reikalavimus, bus prikelti ir teisiami Kristui sugrįžus. Nusidėjėliai bus baudžiami mirtimi ir liks mirę amžinai (Apr 2:11; 20:6). Tai reiškia, kad bausmė bus paskiriama „amžiams“.

Vienas iš Dievo principų yra tas, kad atpildas už nuodėmes yra mirtis (Rom 6:23; 8:13; Jok 1:15). Mirtis – tai visiškas sąmoningumo praradimas. Nuodėmės pasėkmė – visiškas išnykimas, bet ne amžina kančia (Mt 21:41; Mk 12:9; Jok 4:12).

Sąmoningumo praradimas – tikroji mirties reikšmė

Atsidūrus kape, yra neįmanoma jokia veikla... Tačiau **dabar** yra tinkamas metas nugyventi maksimaliai Dievo tarnystei pašvęstą gyvenimą (Koh 9:10-13). Mozė meldė Dievą, kad šis parodytų tuščiai laiką švaistantiems izraeliečiams jų mirtingumo prasmę; iškalbingai vaizduodamas mūsų mirtingumo tragediją, jis sakė: „Mokyk tad mus skaičiuoti savo dienas, kad įgytume išmintingą širdį“ (Ps 90:12).

Greitai prabėgančio laiko tragiškumas reiškia, kad mes turime nustoti tą laiką tuščiai švaistę. Tas faktas, kad galime gana greitai numirti ir likti nesąmoningais, priverčia žmones tikėti, tikėti Dievu ir prisikėlimu. Mirtis panaši į miegą ir tai reiškia, kad teismo dieną įgysime kitą sąmoningą patirtį po mirties. Kadangi mirtis yra labiau mums tikėtina, svarbus mums yra ir mūsų laukiantis teismas. Ir mes turime gyventi su šiuo žinojimu bei šiame žinojime.

D Heaster

dh@heaster.org

Lithuanian: The way to eternal life

www.Carelinks.net